

Steef en Hannie Schinkel willen Schiller Theater “Hennie zat hier 30 jaar, maar dit

(door Frank Flippo) - Als het aan Steef en Hannie Schinkel ligt, dan bloeit het nu nog in de steigers staande Schiller Theater straks als nooit tevoren. Begin volgend jaar moet het opengaan, kosten noch moeite werden gespaard om het rijksmonumentale pand te herstellen. Het wordt 'Place Royale', luxer dan toen Hennie Oliemuller er optrad, alleen al omdat Mozart en Napoleon Bonaparte er hebben verbleven.

Hennie Oliemuller was een begrip in de Domstad. Bijna veertig jaar lang gaf hij met zijn Muzevalcabaret vorm aan een typisch Utrechtse vorm van theater. Het Schiller Theater aan de Minrebroederstraat 11 was lange tijd zijn plek en daarmee ook voor nieuw en aanstormend cabarettalent. Oliemuller bracht bekendheden voort als Jan Fillekers, Herman Berkien, Yvonne Groeneveld, Bob van Balen, Anne-Marie Konincks, Tineke Schouten, Joris Schiks en Femke Wolthuis. Hennie begeleidde hen bij hun eerste schreden en werd zo een soort *godfather* van het Utrechtse cabaret.

Na zijn vrij plotselinge overlijden in 2000 leek iedereen het er over eens dat het Schillertheater behouden moest blijven. Maar al na anderhalf jaar gaf het Utrechtse college de uitsluitend culturele bestemming voor Minrebroederstraat 11 op en maakte er een gedeelde woon/winkel/culturele bestemming van. Verontruste Utrechtse richtten toen de Stichting Behoud Schiller Theater op.

Uiteindelijk waren het Steef en Hannie Schinkel die de aankoop en verantwoordelijkheid voor het pand op zich namen, inclusief de verplichting tot restaureren. Zij kochten het in oktober 2003 aan en zo begon een langdurige, inspannende verbouwing van het complex, dat overigens veel groter is dan alleen de theaterruimte. Een kleine 120 personen uit de Utrechtse cultuurwereld en tal van culturele organisaties steunden hun initiatief. Steef: "We hebben er veren voor moeten laten, maar gelukkig is de samenwerking met aannemer Ron Kurver en

zijn mensen fantastisch. Ook bleek het Nationale Restauratiefonds gelukkig bereid om dingen voor te financieren. En laten we eerlijk zijn, alles draait om het resultaat: binnenkort heeft Utrecht er weer een knus theater bij. Wij zijn al die mensen die de actie Behoud Schiller Theater steunden, oprecht dankbaar."

'Cement rustiek'

De voorgevel van Minrebroederstraat 11 staat in de steigers; binnen halen werklieden behoedzaam kalk weg rond eeuwenoud stucwerk, zodat er weer engeltjes en vogeltjes verschijnen in het plafondrelief. "Kijk", zegt Steef Schinkel terwijl hij me rondleidt, "Zie je dit hier op de binnenplaats, deze bloembakken?" Tegen de muur hangen grijze, geornamenteerde cementen bakken. Steef: "Ik wilde het eerst laten weghalen, maar toen wees Monumentenzorg me er op dat dit 'cement rustiek' is, een zeer bijzondere 19e-eeuwse toepassing. De Bilts-Utrechtse ontwerper Moerkoert was hier destijds beroemd om. Zijn zoon woonde in dit pand."

In de 19e eeuw kregen veel woonhuizen in kustplaatsjes 'cement rustiek' als reliëfrijke pleisterlaag. 'Rotsen van gevels' heette dat. Kasteel De Haar bijvoorbeeld had nog een brug in die stijl.

Enthousiast wijst Steef Schinkel op bouwkundige details en leidt ons naar de van oorsprong vroegmiddeleeuwse kelders. "Archeologie is er bij betrokken geweest", zegt hij, "want deze vier geweldige kelders zijn echt een ontdekking. Een ervan is bijna geheel opgetrokken uit kloostermoppen." Boven het theater bevindt zich een

groot aantal ruimtes, die vroeger al verhuurd werden als logement. Nu gaat dat, in gerenoveerde staat, opnieuw gebeuren. "Ik zou het geweldig leuk vinden als bijvoorbeeld artiesten die optreden of verblijven in Utrecht, in deze historische accommodatie tijdelijk zouden kunnen wonen. Maar de precieze invulling hebben we nog niet bepaald." Tenslotte laat Steef de prachtig vernieuwde zolderetage zien, met zware balken en donker gepolitoerde houten vloer. "Dit wordt het atelier van mijn vrouw."

Hannie Schinkel heeft net als haar man een historische band met het Schiller Theater. "Al in de jaren zeventig trad ik er op met mijn gedichten bij de Poëziecafé-avonden." Vanuit het vertrek op de zolderetage, uitkijkend op onder meer de Domkerk en Sint-Catharinakathedraal, houden we ons interview. De rokerige geur van creosootolie dringt in onze neusgaten, het vloeroppervlak glimt. Steef beaamt het glimlachend als ik stel dat je een beetje verliefd moet zijn op dit gebouw om er zoveel in te willen investeren. "Ongelooflijk veel energie zit er al in. Of wij er zelf gaan wonen hebben wij nog niet besloten. Voor het eind van het jaar zal dat moeten gebeuren, want onze Doberman, Sjooko, willen we dat op dit moment nog niet aandoen."

Aluminium

"Wij zijn altijd al cultuurleefhebbers geweest. Na ons trouwen in 1971 verhuisden we van Utrecht naar Lopik, waar we activiteiten hielden voor de culturele kring daar. Elke vijf weken. Wij waren en zijn dol op theater, gingen vroe-

ger ook regelmatig naar Hennies voorstellingen. Vanaf 1996 kregen we wat meer tijd omdat de kinderen groter werden, toen zijn we ook wekelijks gaan tango dansen bij Hofmans Café. Ik schreef in het verleden nog voor het Utrechts Nieuwsblad, bij Dagblad

Het Centrum was ik in mijn jonge jaren redactie-assistent. Anekdoten over het échte Utrechtse stadsleven in de jaren '50 tot '70 zette ik toen al op papier. Van huis uit ben ik echter aluminium constructeur. Ik werkte 21 jaar bij de aluminiumtak van Shell, namelijk Shell Billiton. In 1993 zijn we een eigen bedrijf begonnen in aluminium halffabrikaten."

"De culturele interesse is er altijd geweest, dus toen het Schiller Theater gered moest worden, hebben Hannie en ik besloten het op te pakken. Aan de aankoop zaten de nodige haken en ogen. Voor gebouwen met een culturele bestemming geldt in de regel een lagere verkoopprijs, maar wij moesten wel de winkelprijs betalen en daar bovenop de restauratie. Maar nu wordt het ook echt wat."

Hannie wijst op de kleurstalen beneden in het theater: diepe tinten in goud, rood en bruin. "Dat Royale wil ik er echt in hebben, met glas-in-loodraampjes die nog uit ons vorige huis en het prachtige Jugendstilpand De Utrecht komen. In het theater gaan wij een glasmozaïek van acanthusbladeren en rozen in het plafond plaatsen die in 1906 gemaakt zijn door Hausaire. Ik vind zo'n stijl passen bij grootheden als Napoleon, Mozart en Brahms, die

